

ရယ်၍ငိုသည်
သန်းသွေ

ရယ်၍ ငိုသည်

သန်းဆွေ

ရယ်၍ ငိုသည် သန်းဆွေ

“ဟော. . . ဟော. . . လာပြီ. . . လာပြီ. . . ၊ ဘယ့်
နှယ် ကိုလေးမောင်ကြီး. . . နောက်ကျလှချီလား”

“နောက်ကျဆို. . . ဒီလာခါနီးမှ ဗန်ကောက်လုံချည်
ဝင်ရွေးခဲ့ရလို့ဗျ၊ အပေါင်ဆိုင်ကလဲ လူများလွန်းတော့ စောင့်နေ
ရသေးတယ်”

“လုပ်ပြီ. . . ခင်ဗျားကဖြင့် ပြောတော့မယ် ဟဲ. . .
ဟဲ”

မင်္ဂလာဆောင်သို့ ရောက်နေကြသော ပရိသတ်တို့
သည် ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောနေသော ကိုလေးမောင်ကို ကြည့်ကာ
ရင်းနှီးသူများက ခပ်ဟားဟား ရယ်၍ ကိုလေးမောင်နှင့် မသိသူ
များက ပြုံးနေကြလေ၏။ နံ့သာရောင်ရှပ်စကင် အပေါ်ဖုံးအင်္ကျီ၊

ပိုးပေါ်ပလင် ရှုပ်ဖြူ၊ ခဲပုပ်ရောင် ဗန်ကောက်လုံချည်၊ ပိန်းတန်း
ဘိနပ်အကောင်းစားကို စီးလျက် သေသပ် ပြောင်လက်စွာ ဆင်
ယင်ထားသူ ကိုလေးမောင်က ဤသို့ ပြောလိုက်ခြင်းမှာ ပွဲထိုင်
ပရိသတ်ထဲ၌ တကယ်ပင် မင်္ဂလာဆောင်လာခါနီးတွင်မှ လုံချည်
ဝင်၍ ရွေးယူလာသူ ရှိ၍သာ ပြောခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု တွေး
သူက တွေးကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်မိကြ
လေသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲဗျ. . . ခင်ဗျားတို့ သတို့သမီးကတော့ ရုပ်
ကဖြင့် တကယ်ချောတာပဲ။ အရည်အချင်းကလေးကရော ဘာ
များရှိပါလိမ့်”

ကိုလေးမောင်က ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ဝင်၍ထိုင်ရင်း
မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရှိ မိတ်ဆွေတစ်ဦးအား လှမ်းမေးလေ၏။

“ကျုပ်တို့သတို့သမီးရဲ့ အရည်အချင်းကတော့ ဘီအေ
အောင်တယ်ဗျား။ စန္ဒယားတီးတတ်တယ်။ ကားမောင်းတတ်
တယ်။ ရေကူးတတ်တယ်။ ကုလားစကားတတ်တယ်။ မြင်းစီး
တတ်တယ်။ ဆိုင်ကယ်စီးတတ်တယ်။ ကျောင်းပေါင်းစုံ ပြေးပွဲမှာ
ပထမရခဲ့တယ်။ သီချင်းကြီး အပုဒ် ငါးဆယ်ကျော်ရတယ်။ ရေဒီ
ယိုက အသံလွှင့်တယ်”

“အင်း. . . ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ သတို့သားက ထမင်း
ဟင်း ချက်တတ်တာနဲ့ အတော်ပဲပေါ့ဗျာ”

ပွဲထိုင် ပရိသတ်တို့က ပြုံးသူပြုံး၍ ရယ်သူရယ်ကြလေ
သည်။ ကိုလေးမောင်ကလည်း သူ့စကားကို သူပြန်၍ ရယ်ပြန်
လေသည်။

ကိုလေးမောင်နှင့်တွေ့ပါက ဤသို့လျှင် မထိတထိ ရယ်စရာ၊ ခနဲတဲ့တဲ့ရယ်စရာကလေးတွေ ကြားရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြ၏။ ကိုလေးမောင်ကလည်း စိမ်းရွမ်းမရွေး၊ တွေ့သမျှ လူတိုင်းကို ပြီးရယ်အောင် ပြောတတ်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေသည့်တိုင်အောင် ထိုရယ်လျက်ရှိသော ပါးစပ်၏ နှုတ်ခမ်းဒေါင့်စွန်းကလေးနှစ်ခုသည် သူ ရယ်လိုက်တိုင်း တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်ကိုကား ကျွန်တော်မှတစ်ပါး မည်သူမျှ ဂရုမထားကြ။ အဝေးကပင် မြင်နိုင်သော သွားလှလှ ဖြူဖြူစင်စင်တွေကိုသာ ဂရုထားကြ၏။ ရယ်သံကိုသာ သတိထားကြ၏။ သူပြောသောစကား၏လေသံတွင် မည်သို့သော သဘောထား သက်ဝင်နေသည်ကိုကား သတိမထားကြ။ သူတို့တတွေ ရယ်နေနိုင်သလောက် ကျွန်တော့်မှာ ရင်ထဲတွင် နှင့်ကနဲ နှင့်ကနဲ ဖြစ်မိလေသည်။

စစ်သားဘဝက ရန်သူ စစ်တပ်များနှင့် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေရခိုက် ရန်သူ့ကျည်ဆန်သည် ရဲဘော်တစ်ဦး၏ ပေါင်ကို လာ၍မှန်ရာ၌ အရိုးကို မခိုက်မိဘဲ အသားကိုချည်းသာ ထိသွားသဖြင့် ပေါင်သားသည် အတစ်လိုက် ပြုတ်ထွက်ခဲ့လေသည်။ အသားတစ် ပဲ့ထွက်သွားသောနေရာမှ သွေးများ ဒလဟော ယိုစီး၍ လာလေရာ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြီး ရဲဘော်တစ်ယောက်က ပေါင်ရင်းဘက်ကို အသင့်ပါလာသော ကြိုးဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ချည်နှောင်ပေးလေသည်။ အခြား ရဲဘော်တစ်ယောက်ကမူ ကြိမ်ကြိရာ စစ်လွယ်အိတ်ထဲ၌ ဟင်းချက်ရန်ထည့်လာသော ကြက်သွန်နီကို ဖိကြိတ်၍ အနာနေရာ

တွင် သိပ်ပေးလေသည်။

ဒဏ်ရာရသူ စစ်သားကား မရွံ့မမဲ့ ခံနေရုံမျှမက ကြက်
သွန်တွေ သိပ်ထားသော သူ့ပေါင်ကို ငို၍ကြည့်ကာ. . .

“ဟင်း. . . အခုနေ့များ ဒီပေါင်သားကို မီးကင်စား
လိုက်ရရင် သိပ်ချိုမှာပဲ။ ကြက်သွန်နဲ့ နယ်ပြီးသားပဲ။ ဆားနည်း
နည်းခတ်ဖို့ပဲ လိုတော့တယ်. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

ဝါးလုံးကို ခွဲချလိုက်သကဲ့သို့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်
လိုက်သော ရယ်သံမှာ ကြားရသူတို့ကို ချောက်ချားစေခဲ့လေ
သည်။ သို့ရယ်နေသည့်ကြားက ဝါးစပ်ဒေါင့်စွန်းကလေးများ လှုပ်
လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေဟန်ကို ကျွန်တော်သာလျှင် သတိထားမိခဲ့လေ
သည်။ ရဲဘော်ကား ခံစားရသည့် ဝေဒနာ ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့်
သက်သာရာ သက်သာကြောင်းကို ရှာသည့်အနေဖြင့် ရယ်ပစ်
လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ယခုလည်း ကိုလေးမောင်တစ်ယောက် ဟက်ဟက်ပက်
ပက်ရယ်လေတိုင်း သူ့ဝါးစပ်ဒေါင့်စွန်းကလေး ၂-ခု လှုပ်လှုပ်ရွရွ
ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရတတ်လေသည်။ ကိုလေးမောင်၏ ရယ်
မောခြင်း၏နောက်ကွယ်တွင် အဘယ်သို့သော ဝေဒနာမျိုးခံစား
နေရသည်ကိုကား ကျွန်တော်မှတစ်ပါး မည်သူမျှ သိကြမည်
မထင်ပေ။

ကျွန်တော်ပင်လျှင် ကိုလေးမောင် နေထိုင်ခဲ့သည့် တော
မြို့ကလေးသို့ ရောက်ဖူးသောကြောင့် သိခဲ့ရလေသည်။

မောင်.

ယနေ့ည ၁၂-နာရီကို လာဖြစ်အောင်လာခဲ့ပါ။ သူတို့ရဲ့ ပေးစားတာကို စောင့်နေရင်တော့ ဒီတစ်သက် ညားကြရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပဲ-အချိန်သိပ်မရဘူး။ ည ၁၂-နာရီကို လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါ။ နောက်ပိုင်းကို ကြည့်စီစဉ်ကြစို့. . .

အစော. . .

ကိုလေးမောင်သည် စာတိုကလေးကို ထပ်တလဲလဲ ဖတ်မိလေ၏။ အရေးတော်ပုံကား ပေါ်ခဲ့လေပြီ။ မစောကြင်နှင့် ကိုလေးမောင်မှာ ငယ်စဉ်ကပင် ကျောင်းနေဘက်များ ဖြစ်သည့် အလျောက် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရာမှ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်၍ လူလားမြောက်ကာ အချစ်စို့ အချစ်ညှောင့်ကလေးများ ပေါ်ပေါက်လာချိန်၌လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ချစ်မိခဲ့ကြလေသည်။ ထိုမြို့ကလေးပေါ်ရှိ ကျောင်းတွင် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကြသောအခါ ကိုလေးမောင်မှာ ရုံးစာရေးကလေးအဖြစ် အလုပ်လုပ်ကာ မစောကြင်မှာမူ အိမ်တွင် အိမ်မှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ရင်း နေရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ငယ်ရွယ်သူများ၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းများကို ရေးသားကြရာ၌ ‘ချစ်ကြ-ကြိုက်ကြပြီးနောက် ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းသင်းကြလေသတည်း’ ဟူ၍ ဇာတ်လမ်းချောမောစွာ မရေးသားနိုင်ကြဘဲ ကြေကွဲဖွယ်ရာ ကြားဝင်၍ လာတတ်သည်ကို မလွဲသာ မရှောင်သာ ရင်ဆိုင်ရပေသည်။

အမှန်ဆိုလျှင် ကိုလေးမောင်နှင့် မစောကြင်တို့မှာ အချစ်ဆိုသည့် ဝေါဟာရ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်မီကပင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့ကြ၏။ ထိုမှ သဘာဝမိခင်၏ ရင်ခွင်ဝယ် တင့်တယ်ဖွံ့ဖြိုးခဲ့ကြ၍ အချစ်ဆိုသည်မှာ ဤသို့ပါတကားဟု သိနားလည်လာသောအခါ၌လည်း ချစ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအချစ်သည် သေသည့်အချိန်တိုင်အောင် ရွယ်ဆောင်မျှော်ကိုးကာ ရိုးမြေကျ ရည်မှန်းခဲ့သည်အထိ ပြင်းထန်ခဲ့၏။

သို့သော်

ထိုသို့သော်ကား ကြောက်မက်ဘွယ်ရာ ကောင်းလေစွတကား

ကိုလေးမောင်နှင့် မစောကြင်တို့ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံနေကြသည်ကို ကိုလေးမောင်တို့ တစ်မြို့လုံးက သိကြ၏။ မစောကြင်၏ မိဘများကလည်း သိကြ၏။ ကိုလေးမောင်၏ မိဘများကလည်း သိကြ၏။ သို့ရာတွင် မစောကြင်၏ မိဘတို့မှာ မစောကြင်နှင့် ကိုလေးမောင်အား သူငယ်ချင်းအဖြစ်ဖြင့်သာ ခင်မင်ခွင့် ပေးကာ အကြင်လင်မယားအဖြစ်ဖြင့်ကား ခွင့်မပြုကြပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မစောကြင်၏မိခင်မှာ တရုတ်ကပြားဖြစ်၍ ဘခင်မှာ တရုတ်လူမျိုးစစ်စစ်ကြီး ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

မစောကြင်၏ အမေဘက်မှ အဖွားတော်သူ မြန်မာမသည် စီးပွားရေးကျပ်တည်းမှုကြောင့် မြို့ငယ်ကလေးပေါ်တွင် ကုန်စုံဆိုင် ဖွင့်လှစ်ထားသော တရုတ်ကလေးထံတွင် အကြွေး

ယူခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ဆိုင်ရှင် တရုတ်ကလေးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ရ၏။ ထိုမှ မစောကြင်တို့အမေသည် တရုတ်ကပြားမကလေးအသွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်တွင် သူ့အား တရုတ်ပြည်ကြီးဖွား တရုတ်ကလေးတစ်ဦးနှင့် လက်ဆက်စေခဲ့သည်။ ယခု မစောကြင်၏လက်ထက်တွင်လည်း ဗမာကို မယူစေရဘဲ တရုတ်သူဌေးတစ်ဦးနှင့် ပေးစားရန် ကြံလေပြန်ရာ မစောကြင်မှာ မနေသာတော့ဘဲ ကိုလေးမောင်ထံ စာပေး၍ မှာရလေတော့သည်။

ကိုလေးမောင်အဖို့တွင်ကား မစောကြင်အပေါ်တွင် ချစ်ခင်စဉ်ကပင် မစောကြင် ရုပ်ချော၍၊ အသံသာ၍၊ အပြောကောင်း၍၊ အလိမ္မာပို၍၊ မျက်နှာထားချို၍၊ သဘောကောင်း၍ ချစ်ခင်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဘာကြောင့်ဟူ၍မသိ။ အလိုလို ချစ်လာသောကြောင့် ချစ်ခင်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဤအချစ်မျိုးကား တကယ်ပင် ရှားလှသည့် အချစ်စစ်ဖြစ်ပေသည်။ ရုပ်ရည်ဆိုသည်မှာ အရေပြားပေါ်တွင်သာ တည်သည်။ မည်မျှလှပသည့် မိန်းကလေးဖြစ်စေကာမူ ဒေါသ မောဟ ဝင်လာပါက ချစ်စရာတွေ ပျောက်ကာ ကြောက်စရာ တွေ့ရတတ်ပေသည်။ စိတ်သဘောထားကို သဘောကျ၍ ချစ်ခြင်း ဖြစ်ပါကလည်း စိတ်ဆိုသည်မှာ ‘ပုထုဇ္ဇနော ဥမ္မတ္တကော’ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ခုတစ်မျိုး၊ ခုတစ်မျိုး ဖောက်ပြန် ပြောင်းလဲတတ်ပေရာ စွဲမြဲစွာ မချစ်နိုင်ရှာကြပေ။

ကိုလေးမောင်ကား မစောကြင်အပေါ်တွင် ဘာကြောင့် ချစ်မိမှန်း မသိဘဲ ချစ်ခင်ခြင်းဖြစ်လေရာ မစောကြင်အား ဆုံးရှုံးရတော့မည်ဖြစ်လာသောအခါ စိတ်တွင် လွန်စွာ ထိခိုက်လာလေတော့သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ချစ်ခဲ့ရာမှ

ဆုံးရှုံးရမည့်အခါတွင်လည်း ဘာကြောင့်ဟူ၍ မသိဘဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာမိလေသည်။

အစောလေးနဲ့သာ အတူနေကြရရင်... ဟူ၍ အစချီကာ တည်ဆောက်ခဲ့ရသည့် စိတ်ကူးဗိမာန်ကြီး လဲပြိုတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာသောအခါ ကိုလေးမောင်မှာ ဆောက်တည်ရာမရ ရင်ဝလှိုက်ဆူ အူအသည်းကြွေမတတ် ဖြစ်ရလေသည်။ ငါ့ချစ်သူ ကောင်းစားရင် ပြီးတာပဲဟု သဘောထားနိုင်လောက်အောင် လိမ္မာလှသူလည်း မဟုတ်။ စ၍ ချစ်စဉ်ကပင် အလိမ္မာဖက်၍ ချစ်စရာအကွက်ကိုရှာကာ ချစ်ခဲ့ရခြင်း မဟုတ်လေရာ ဆုံးရှုံးရတော့မည့်အခါတွင်လည်း အလိမ္မာမဖက်နိုင်ဘဲ အသဲကွဲမတတ် ပူပန်ခဲ့ရလေသည်။

သို့ပူပန်နေခိုက် မစောကြင်လေးထံမှ လာ၍ခေါ်ရန် စာရောက်လာသည့်အခါ၌ကား ကိုလေးမောင်မှာ အတန်ငယ် စိတ်သက်သာရာရကာ ည၏ စွန့်စားခန်းအတွက် အစီအစဉ်လုပ်ကာ အသင့်ပြင်ထားရလေတော့သည်။

ကံကောင်းထောက်မ၍ ထိုညမှာ အမှောင်စိုးသော ညဖြစ်ခဲ့၏။ လကွယ်ရက် ဖြစ်ရသည့်အထဲတွင် မိုးဦးကာလ ဖြစ်သောကြောင့် မိုးသားမိုးရိပ်များ အုံ့မိုင်း၍ နေကြပေရာ လောကဓာတ်တစ်ခုလုံးမှာ အနက်ထည် ဖုံးထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ကိုလေးမောင်မှာ မှောင်လွန်လွန်းသဖြင့် မိုးတွေ သဲလာမှာကိုပင် ကြောက်၍နေခဲ့လေသည်။ ခြံစည်းရိုးဆီမှ အစောအိပ်သည့် အခန်းကိုသာ စိုက်၍ကြည့်နေမိသည်။ အခန်းထဲမှ မီး

ရောင်ကလေးများ မြင်လိုမြင်ငြား ကြည့်ခဲ့ရာ၌ မီးရောင်ကိုကား မတွေ့ရ။ ‘စပယ်ရုံ ဟိုချုံပုတ်က ချိုးမှုတ်၍ခေါ်’ ဟူသော သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို သတိရသဖြင့် ဂျိုးသံဖြင့် မှုတ်သော်လည်း အိမ်ကြီးကား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့သော လူသေရုပ်ကဲ့သို့ ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှဘိသည်။

ညဉ့်သည် တစထက်တစ မှောင်၍ မှောင်၍ လာလေ၏။ နာရီသံချောင်း ခေါက်သံမှာလည်း တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီပြောင်းခဲ့၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ဘယ်နေရာကဟူ၍ မသိ အလန့်တကြား ဟောင်လိုက်သော ခွေးဟောင်သံကြောင့် ကိုလေးမောင်မှာ ကြက်သီးများပင် ထခဲ့မိသော်လည်း အစောထွက်လာနိုးဖြင့် ကြိုးစား၍ သည်းခံကာ စောင့်နေရ၏။ တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် အိပ်ချင်လာသဖြင့် ခြံစည်းရိုးတိုင်ကို ကိုင်ရင်း ငိုက်မိရာက ဖျတ်ခနဲသတိရကာ အစောများ ထွက်လာလေပြီလားဟု ကြည့်မိပြန်၏။

သို့နှင့်ပင် အရုဏ်ကျင်းကာ အလင်းဘက်သို့ ကူးခဲ့သည့် တိုင်အောင် အစောကား ပေါ်မလာခဲ့။ မနက်လင်းအားကြီးမှာ ထွက်လာလေမည်လားဟု မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စောင့်၍နေခဲ့မိပြန်သည်။ မိုးစင်စင်လင်း၍ နေဝန်းကြီးပေါ်လာ၍ လူသူလေးပါး အမြင်မတော် ဖြစ်လာတော့မှ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ရလေသည်။ တညလုံး မအိပ်ခဲ့ရဘဲ ခြေထောက်တွေ တောင့်နေသောကြောင့် သာလျှင် ဝင်ခဲ့ရသော်လည်း စိတ်ကမူ အိပ်မပျော်နိုင်သဖြင့် ဘာကြောင့် ထွက်မလာပါလိမ့်ဟူ၍သာ စဉ်းစားနေမိလေသည်။

သွေးသားပင်ပန်းမှုကြောင့် အိပ်ပျော်ခဲ့ရသည့်တိုင် အောင် အိပ်မက်ထဲတွင် အစောနှင့် ပတ်သက်၍ မရေမရာများ ကိုသာ ထပ်ကာတလဲလဲ အိပ်မက်မက်နေပြန်လေသည်။ အစော ၏ ဖခင် တရုတ်ကြီးက အစောအား ကြိုးနှင့်တုပ်ထားသည်ဟူ၍ ၎င်း၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာများကိုသာ ဆက်ကာဆက်ကာ မက်ခဲ့ရလေသည်။

အိပ်ရာမှနိုးပြန်သည်တွင်မှ အစောတို့အိမ်မှ အစောခံ တစ်ဦးက ပေးသွားသော အထုပ်တစ်ခုနှင့် စာအိတ်တစ်အိတ်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဖတ်ကြည့်ရလေသည်။

မောင်. . . .

မောင်တော့ ညက တစ်ညလုံး စောင့်နေရှာတော့ မှာပဲလို့ အစောတွေးမိပါတယ်။ ခြင်အကိုက်ကိုက်၊ ဖြူတ် အကိုက်ကိုက်နဲ့ မောင်စောင့်နေရှာမှာကို တွေးလိုက်ရင် အစောဖြင့် ရှိုက်လို့သာ ငိုမိပါတယ်။ ဝေးပြီမောင်ရယ်။ ဒီတစ်သက်မှာတော့ ဝေးရပါပြီ။ အစောတို့အကြံကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ‘တယ်တယ်’ သိသွားတယ် မဆိုနိုင်ဘူး။ ညက အခန်းတံခါးကို အပြင်ကနေပြီး သော့ခတ်ထား တယ်။ ပြုတင်းပေါက်တံခါးကိုတောင်မှ အပြင်က သစ် သားတစ်ချောင်းနဲ့ ထပ်ပြီး ရိုက်ကပ်ထားတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ညက အစောမထွက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အခုတောင်မှ ထမင်းလာပို့တဲ့ အဒေါ်ကြီးကို ချောမော့ပြီး ခိုင်းရ တယ်။ လက်ကောက်တစ်ဘက် ပေးရတယ်။

ဒီတော့ မောင့်ကို နောက်ဆုံးပြောချင်တာက

အခုပေးလိုက်တဲ့ အထုပ်ထဲကဟာတွေဟာ အဆိပ်
 တွေပါ။ ‘တယ်တယ်’ တစ်ခါက နေမကောင်းလို့
 ဆေးထိုးဖို့ ဝယ်ထားတာ ပိုနေပါတယ်။ ဆေးသောက်
 ပြီး နာရီဝက်အတွင်းမှာ သေနိုင်သတဲ့။ အဲဒါပဲ. . .
 စောကိုတော့ တရုတ်စိတ်ပါလို့ ရှိုင်းတယ်ပဲ ထင်ချင်
 ထင်တော့။ မနက်ဖြန် နေ့လည် ၁၂-နာရီ တိတိမှာ
 ပြိုင်တူသောက်ကြမယ်။ အစောဆီမှာ ပုလင်း တစ်လုံး
 ရှိတယ်။ ဒါပဲ မောင် သတ္တိကြောင်ပြီး ဒီလောကကြီး
 အပေါ်မှာ အစောမရှိဘဲ နေနိုင်ရက်ရင် နေရစ်ပေ
 တော့။ အစောအဖို့မှာတော့ မထူးဘူး။ ချစ်တဲ့သူ
 နဲ့လည်း ပေါင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး။ မချစ်တဲ့သူနဲ့လည်း
 အတူနေရဦးမယ်ဆိုရင် ဒီဘဝမှာ ဘာများခင်တွယ်
 စရာလိုသေးတော့လဲ။ မေမေတို့ တယ်တယ်တို့က
 မောင့်ကိုလည်း မယူနဲ့။ နင်မကြိုက်တဲ့လူနဲ့လည်း မပေး
 စားဘူးဆိုရင် တော်သေးတယ်။ အခုတော့ အစော
 မကြိုက်ဘဲ လင်လုပ်ရမယ့်လူက နေ့တိုင်းလိုလို လာနေ
 တယ်။ အစော ဗုဒ္ဓဘာသာတရားကို နားလည်ပါတယ်။
 အဖန် ငါးရာ ငါးကမ္ဘာ ဆိုတာလည်း သိပါတယ်။
 ဒါပေမဲ့. . . မောင့်ကို ချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့် ခံရမဲ့ဝဋ်ဆို
 ရင် အဖန် ငါးရာ ငါးကမ္ဘာမက အဖန် အသင်္ချေ ဆယ်
 ကမ္ဘာတောင် ခံမဲ့ အစောပါ. . .

ဒါပဲ. . . ဒါပဲ။ နက်ဖြန် ၁၂-နာရီတိတိ. . .
 တော်ပြီ. . . အပြင်က ခြေသံကြားလို့ ထမင်းပို့တဲ့

ဒေါ်ကြီးလဲ မျက်လုံးပြူးနေပြီ။

အစော

ကိုလေးမောင်ကား ဟင်းကနဲ သက်ပြင်းချမိလေသည်။ အချစ်နှင့် စက်စရာကား အသက်သာလျှင် ဖြစ်ချေတော့ပြီ လော... ခက်သည်... ခက်သည်။ အချစ်အတွက်ကြောင့် အသက်ကို စွန့်ရမည်ဆိုခြင်းမှာ လွန်စွာ စိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်းရာ ရောက်မည်ကို သိသော်လည်း မိမိအား ချစ်ရှာသူ၊ မိမိက ချစ်ရ သူ၊ ချစ်သည်အူ ချစ်ဘက်က အချစ်အတွက် အသက်ကိုပင် ပဓာနမထားဘဲ စွန့်စားဝံ့ပါလျက် မိမိက ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ဆိုခြင်း မှာ မိမိအသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တွဲနေသမျှ နောင်တရစရာ စိတ်မ ချမ်းမြေ့စရာ ဖြစ်ချေတော့မည်။ အခြားသူ တစ်ဦးတစ်ယောက် အပေါ်တွင် တကိုယ်ကောင်းကြံမိသည်ထက် မိမိ၏ ချစ်သူ အပေါ်တွင် တကိုယ်ကောင်းကြံမိသည်ဆိုခြင်းမှာ သာ၍သာ၍ ဆိုးသောပြစ်မှုကြီး ဖြစ်ချေတော့မည်။

အစောအား အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ရှင်းလင်း ပြောပြရန်ကလည်း အချိန်မရတော့ပြီ။ အကယ်၍ ရှင်းလင်းခွင့် ကြုံလာသည့်တိုင် အစောက မိမိအား သူ့ရဲဘောကြောင်သူ တစ် ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုချေတော့မည်။ ထို့ပြင် အစောမှာ ငယ်စဉ်ကပင် သူလုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသော အလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ နောက်ဆုတ်တတ်သူ မဟုတ်လေရာ ယခုအရေး တွင်လည်း နှောင့်နှေးနေမည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ထက်ပို၍ ခက်သည်မှာ အစောက ကိုလေးမောင် အပေါ်တွင် အကြွင်းမဲ့ချစ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ အစောပူ

လျှင် ပူချင်း၊ အစောအေးလျှင် အေးချင်း၊ ကိုလေးမောင်ကလည်း လိုက်၍ပူ လိုက်၍အေးသည်ဟု ယူဆထားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“အစောအတွက် မောင်ဖြင့်လေ. . . ညက တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘူး။ အစောကို သတိရလွန်းလို့ မျက်ရည်များတောင် ကျမိတယ်”ဟု ကိုလေးမောင်က ဆိုလာလျှင် အစောက ‘တကယ်လားဟင်’ ဟုပင် မမေးဘဲ ယုံသည်သာ ဖြစ်၏။

“မောင် ညက. . . အစောကို သတိရမှာပဲနော်။ အစော ကိုလည်း အိပ်မက် မက်နေမှာနော်. . . အစောလေ ညက မောင့်ကို အိပ်မက် မက်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် မောင်လည်း အစော လိုပဲ သတိရမှာပဲလို့ ထင်တယ်” ဟူ၍ အစောက သူ့အမေးနှင့် သူပဲဖြေ၊ သူ့အတွေးနှင့် သူ ဆုံးဖြတ်ကာ ကိုလေးမောင်အဖြေ ကို စောင့်သူ မဟုတ်။ ကိုလေးမောင်အပေါ်တွင် သံသယကင်းမဲ့ စွာချစ်သူ ဖြစ်ပေသည်။

ယခုအရေးတွင်လည်း အစောက အဆိပ်သောက်မည် ဟုဆိုလျှင် ကိုလေးမောင်ကလည်း သောက်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည် နေမည်မှာ ယုံမှားဖွယ်ရာမရှိတော့ပေ။

“ကဲလေ. . . ဒီအခြေရောက်မှတော့ မထူးတော့ပါဘူး။ ဒင်းလို့. . . နုနယ်တဲ့ မိန်းကလေးကတောင် အသက်စွန့်ဝံ့သေး တာ။ ငါကရော ဘာမစွန့်ဝံ့စရာရှိသလဲ”

နောက်တစ်နေ့ နေ့လည် ၁၂-နာရီ၌ကား ကိုလေး မောင်သည် အဆိပ်ပုလင်းကို မော့လိုက်လေသည်။ အဆိပ် သောက်ပြီး မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းဝယ် ရင်ထဲ၌ ပူလောင်လာ

သောကြောင့် မနေနိုင်ဘဲ အိပ်ရာပေါ်တွင် လူးလှိမ့်နေခိုက် အစ်ကိုတော်သူ တစ်ယောက် ရောက်လာလေသည်။ လူးလှိမ့်နေသောညီနှင့် စားပွဲပေါ်တွင်ရှိနေသော အဆိပ်ပုလင်းလွတ်၊ မိဘဆွေမျိုးများထံ ရေးခဲ့သောစာကြောင့် ကမန်းကတန်း မြို့ပေါ်ရှိ ဆရာဝန်ထံသို့ ပြေးရလေတော့သည်။

ကိုလေးမောင် သတိရလာသောအချိန်၌ကား သူ့အနီးတွင် မည်သူမျှ မရှိကြ။ မည်သူမျှလည်း မလာကြ။ ခေါ်၍လည်း အသံမထွက်။ ဆရာဝန်သာလျှင် လာကာ ဆေးထိုး၏။ ဆေးတိုက်၏။ ထို့နောက် အိမ်တွင်နေသူ အစ်ကိုက နွားနို့ စွတ်ပြုတ်စသည်တို့ လာ၍ပေး၏။ ကိုလေးမောင်အဖို့ တလောကလုံးမှာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေ၏။

သို့နေခဲ့ရာမှ ခုနစ်ရက်ရှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် အိမ်သားတွေအလစ်၌ ကိုလေးမောင်၏ ညီတစ်ဝမ်းကွဲ တစ်ယောက် ရောက်လာလေ၏။

“နေကောင်းလား... အစ်ကိုလေး”

“အေး... နေကောင်းပါတယ်။ လာပါဦးကွ”

ကိုလေးမောင် ညီဝမ်းကွဲသည် ကိုလေးမောင်၏အနီးတွင် လာ၍ထိုင်လေ၏။

“ဒါထက်... အစောတစ်ယောက်ကော”

“မရှိဘူး... ဆုံးပြီ... မနေ့ကပဲ သပိတ်သွတ်တယ်”

“ဟင်... ”

“အစ်ကိုလေးနဲ့ အတူတူပဲ။ အဆိပ်သောက်ကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီမြို့မှာ ဆရာဝန်ဆိုလို့ ဒေါက်တာချောင်ဒရီတစ်ယောက်

ထဲပဲ ရှိတာမဟုတ်လား. . . အစ်ကိုလေးဖို့ ဆရာဝန်လာခေါ်ပြီး ရော သူတို့လည်း ဆရာဝန် လာခေါ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာ ဆရာဝန်က အစ်ကိုလေးတို့အိမ်ကို ရောက်နေပြီ။ သူတို့လည်း အတော် အကျပ်ရိုက်သွားတယ်။ ဆရာဝန်ကလည်း အစော ပါသောက်မှန်းမှ မသိဘဲ။ အစ်ကိုလေးကိုသာ အသက်လူယူနေ တာပေါ့။ နောက်. . . အစောတို့အိမ်က အစ်ကိုလေးတို့အိမ်ကို လိုက်လာပြီး ခေါ်တော့မှ လိုက်ရတော့ အသက်မမို့တော့ဘူး ပေါ့. . . ဟာ. . . အစ်ကိုလေး. . . အစ်ကိုလေး. . . ”

ကိုလေးမောင်ကား ညီဝမ်းကွဲပြောသည့်စကားတို့ကို တစ်ခွန်းမျှ နားထဲသို့ ဝင်မလာတော့ဘဲ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေလာ ရာမှ သတိလစ်ကာ လဲလေတော့သည်။

အကယ်၍ ထိုစဉ်ကသာ အစောတို့က ဆရာဝန်အခေါ် ဦးပါက အစော မသေဘဲ ကိုလေးမောင်သာလျှင် ဘဝဆုံးပေ မည်။ ယခုမူကား ကိုလေးမောင်သာလျှင် အသက်ရှင်၍ ကျန် ရစ်ခဲ့ပြီး အစောမူကား ဘဝခြားခဲ့ရရှာလေပြီ။ ချစ်သူနှစ်ဦး အရူး ရူး အမိုက်မိုက် ကိုယ့်သဘောကြိုက် ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်၊ သေလိုက် ကြသော်လည်း တစ်ယောက်သာသေ၍ တစ်ယောက်မှာ မသေ ဖြစ်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်မှာ ကိုလေးမောင်အဖို့တွင် သေသည် ထက် ဆိုးရွားသော ဝေဒနာကိုသာ ဖြစ်စေခဲ့လေသည်။

မည်သူနှင့်မှလည်း စကားမပြော။ ဘယ်လူတောကိုမှ လည်း မဝင်ဘဲ မိဘ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ အစောင့်ကြား တွင် နှစ်လရှည်လျားစွာ နေခဲ့ရ၏။ ခေါ်တိုင်းလည်း မကြား။ မေးလာတိုင်းလည်း မပြောအား။ မျက်နှာထားမှာလည်း မရွှင်၊

ငိုချင်သည့်အခါငို၊ ဟိုချောင်ခို သည်ချောင်ပုန်းနှင့် နေခဲ့သည်မှာ လည်း အလလ ကြာခဲ့၏။ ထိုမှ ထိုမြို့ကလေးပေါ်တွင် မနေချင် ဟုဆိုကာ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြောင်းခဲ့ရလေသည်။ ဆရာဝန်၊ ရပ်ရွာ လူကြီးများနှင့် အစော၏ မိဘ၊ ကိုလေးမောင်၏ မိဘများ ညီ ညွတ်မှုကြောင့် ကိုလေးမောင်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်း ကြံစည်မှုဖြင့် တရားစွဲမခံရ၍ တော်ပေသေးတော့သည်။

x x x x

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ”

ရယ်သံသည် မင်္ဂလာဆောင် ပရိသတ်များထဲက ဖိနှိပ်၍ မရအောင် ထွက်လာပြန်လေ၏။

“အို. . . တိုးတိုးရီကြပါဗျ. . . တော်တော်ကြာ သတို့ သား၊ သတို့သမီးတွေ အနေရခက်နေပါဦးမယ်။ ဒီလိုအခါမျိုးဟာ အလိုလိုနေရင်း အနေရခက်တာမျိုးပဲ။ ရှူရှူပေါက်ချင်ရတာနဲ့ လူတွေများလို့ ရှက်တာက တစ်မျိုး. . . ဒီခြားထဲမှာ သူတို့တ တွေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လင်ရယ် မယားရယ်လို့ နေ ကြပါတော့မယ်ဆိုတာကို လူတွေသိအောင် ကြော်ငြာထုတ်ပြရ လို့ စိတ်မလုံနေရတဲ့အထဲ ခင်ဗျားတို့က ရီနေရင် သာဆိုးနေမှာ ပေါ့ဗျာ”

ပရိသတ်တို့ကား အသံကျယ်အောင် မရယ်ကြသော် လည်း ပါးစပ်ကိုကား စေ့၍မထားနိုင်ကြ။ ကျွန်တော်မှာ သူတို့ကို ကြည့်နေရင်းက နောင်တော်ဆရာဝန်တစ်ယောက်က အရူးများ နှင့်ပတ်သက်၍ ပြောဖူးသည့်စကားတစ်ရပ်ကို သတိရမိလေ၏။

“တို့တတွေဟာ အရူးတွေအကြောင်းကို လေ့လာတဲ့ အခါမှာ အရူးအမျိုးမျိုးကို တွေ့ရသကဲ့။ တချို့အရူးတွေဟာ သူတို့ဘဝမှာ ဝမ်းနည်းစရာ ကြည်ကွဲစရာတွေကိုသာ တွေးတွေးပြီး . . . လွမ်းဆွေးတမ်းတ မျက်ရည်တွေကျ . . . ငိုယိုနေတတ်သကဲ့ . . . ။ တချို့အရူးကျတော့လဲ သူတို့ဘဝမှာ ပြန်ပြီး မစဉ်းစားဝံ့လောက်အောင် ဝမ်းနည်းစရာ စိတ်ညစ်စရာနဲ့ ကြုံခဲ့ရဖူးလေတော့ . . . ဒီဝမ်းနည်းစရာကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ထားပြီး အလကားနေရင်း ရီနေတတ်တဲ့ အရူးတမျိုးရှိသကဲ့။ အဲဒီအရူးမျိုးကိုတော့ ယူဖိုးရီးယားလို့ ခေါ်တယ်”

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုလေးမောင်မှာ ဆိုခဲ့သည့်အရူးတစ်မျိုးပင် ဖြစ်နေလေရောသလား . . . ဟု ကျွန်တော်သည် မကြာမကြာ တွေးမိပါသည်။

သူရယ်လေတိုင်း သူ့ပါးစပ်မှ နှုတ်ခမ်းဒေါင့်စွန်းကလေးနှစ်ခုမှာ အနာတရ ဝေဒနာ ခံစားရသည့်အခါ၌ လှုပ်ရှားလေ့ရှိသကဲ့သို့ လှုပ်နေခြင်းကို ကျွန်တော်မှာ ကောင်းစွာသိပါသည်။

အမှန်မှာမူ ကိုလေးမောင်ကား မျက်ရည်တွေတွေကျ၍ ငိုသည့်သူမဟုတ်ဘဲ ရယ်၍ငိုနေခြင်းပါတကား။ ။

သန်းဆွေ

ရှုမဝရုံစုံ
အတွဲ (၆)၊ အမှတ် (၆၃)၊
ဩဂုတ်လ၊ ၁၉၅၂ ခုနှစ်။